ZAMAN 28 OCAK 2006 CUMARTESİ SAYI: 164 ZAMAN'LA BİRLİKTE SATILIR ailem.zaman.com.tr

ailem

Çocuklarla iletişimin püf noktası

Önce dinle sonra anla

- **Ayşe Erdoğan: Hizmet etmek için samimiyet yeterlidir**
- **Eşler birbirinin kıymetini nasıl daha iyi bilebilir?**

İÇİNDEKİLER

ZAMAN ailem

28 OCAK 2006 CUMARTESİ SAYI: 164

Feza Gazetecilik A.Ş. Adına İmtiyaz Sahibi	Ali Akbulut
Genel Yayın Müdürü	Ekrem Dumanlı
Yayın Danışmanı	Hamdullah Öztürk
Yayın Editörleri	Serhat Şeftali Mustafa Aydın Şemsinur B. Özdemir
Katkıda Bulunanlar	Ali Demirel Ali Budak
Tasarım	Mehmet Şimşek
Kapak Fotoğrafı	İbrahim Usta
Sorumlu Müdür ve Yayın Sahibi Temsilcisi	Yakup Akalın
Reklam Koordinatörü	Yakup Şimşek
Yayın Türü	Yaygın Süreli

Zaman Gazetesi 34194 Yenibosna/İstanbul
Tel: 0212 454 1 454 (pbx) www.zaman.com.tr
Baskı: Feza Gazetecilik AŞ Tesisleri

http://ailem.zaman.com.tr
Öneri ve teklifleriniz için: ailem@zaman.com.tr

Camiler renk cümbüşü olmalı mı?

Camiler insanlara huzur verir. Camilerin her bir karesinde bu huzurun soluklanması için çaba sarf edilir. Camideki ışık, minberdeki ses, secde ettiğiniz halı, duvardaki hat sizi o ulvi hissiyata taşımada yardımcı olur. Eski camilerimizde duyulan huzurun neden kaynaklandığını çözmeden, yeni bir ibadethaneye tuğla koymak doğru olur mu?

Namaz kılarken gözler caminin duvarlarında gezmemelidir. Ama duvarlar da insanı karamsarlığa, üzüntüye, kaosa itmemelidir. Her türlü rengin kullanıldığı, neyi anlattığına bir türlü karar verilemeyen çiniler (birçoğunda banyo fayansı) camilerin her tarafını kaplamakta. Her boşluğun doldurulması elzemmiş gibi çiziktirilmemiş bir alan kalmaması ise ayrı bir durumdur. Kirlenen duvar, üzerindeki güya kalemişi desenler yüzünden boyanamamaktadır artık. Her duvarın süslenmesi şart mıdır? Her süs insana huzur duygusu verir mi? Birileri, “Bu süsler genel zevk anlayışımızı yansıtıyor” diyebilir. O zaman motiflerin camilerin dışında “kullanılmaması” izah edilmeye muhtaç değil midir? Eski camilerimizin paha biçilemeyen çinilerinin kopya desenlerinin üzerinden uzanan kablolar, kalorifer boruları, hoparlörler, ampuller bu karmaşaya karmaşa ekler. Dekorasyon, dizayn denilen şey neden hiç uğramaz huzur duyacağımız bu mekanların çoğuna.

Her camide çoğu zaman kullanılmayan koskocaman avizeler vardır. Yandığına şahit olanlar azdır. Çünkü daha çok enerji tasarrufu sağlayan floresanlar kullanılır. O halde devasa avizeler neden vardır? Işıklandırmada da özen gösterilemez mi, son teknolojinin getirdiği yenilikler tercih edilemez mi?

Diyanet İşleri, camiler için 3 örnek planı sitesinde yayınlıyor. Diyanet İşleri Başkanı sayın Ali Bardakoğlu da bu konuda müftülükler aracılığıyla önlem almaya çalışıyor belki. Ama her caminin de birbirine benzemesi gerekiyor mu acaba? Daha zarif, inceliği içinde barındıran mimariler üzerinde çalışılabilir. Modern teknolojinin nimetlerinden yararlanmak için fazlaca gayret gösterilebilir. Böylece her şeyi bitmiş camilerde, duvarların üzerinden kablolar, gereksiz teller geçirilmemiş olur. İnsanları sakinleştirecek renkler tercih edilerek de duvarlar renk cümbüşüne dönüştürülmez.

Camilerimiz, eski camilerimizin ucuz kopyaları mı olmalı; yoksa daha özgün ve kaliteli mi? Mekanın büyüklüğü ya da yüksekliği ihtişamı, güzelliği göstermez. İnandığın değerleri de yüksek kubbeler yaparak yüceltmiş olmazsın. Asla ısıtamayacağın, asla dolduramayacağın bir mekana yıllarca para toplamak akıl işi mi? Her ile, her ilçeye bir Süleymaniye, bir Selimiye yapmak doğru mudur? Halbuki her yörenin kendine has bir tarzı var ve bunlar ibadethanelerimize neden yansımasın? Mü'min ince, zarif ve kibardır. Bunun tezahürlerini kutsal mekanlarda görmek gerekir.

Serhat Şeftali | s.seftali@zaman.com.tr

KISA KISA

BİR HADİS

مَنْ تَوَاضَعَ رَفَعَهُ اللّٰهُ
وَمَنْ تَكَبَّرَ وَضَعَهُ اللّٰهُ

Men tevâdaa rafeahullâhu ve men tekebbera vedaahullâhu

Allah için tevazu göstereni Allah yüceltir. Kibirli olanı ise Allah alçaltır. (Ahmed b. Hanbel, Müsned, 3/76)

Tövbe pişmanlıktır

Ebu Hüreyre (ra) rivayet ediyor: Resulullah (sas) (bir hadis-i kudside) buyurdular ki: "Bir kul günah işledi ve; 'Ya Rabbi günahımı affet!' dedi. Hak Teala da, 'Kulum bir günah işledi; arkadan bildi ki günahları affeden veya günah sebebiyle cezalandıran bir Rabb'i vardır.' Sonra kul dönüp tekrar günah işler ve; 'Ey Rabb'im günahımı affet!' der. Allah Teala Hazretleri de; 'Kulum bir günah işledi ve bildi ki, günahı affeden veya günah sebebiyle cezalandıran bir Rabb'i vardır.' Sonra kul dönüp tekrar günah işler ve; 'Ey Rabb'im beni affeyle!' der. Allah Teala da; 'Kulum günah işledi ve bildi ki, günahı affeden veya günah sebebiyle muaheze eden bir Rabbi olduğunu bildi. Dilediğini yap, ben seni affettim!' buyurdu." (Buhari, Tevhid 35; Müslim, Tevbe 29)

Hz. Ömer'in büyüklüğü

Kişisel hassasiyetlerinden dolayı burnundan kıl aldırmayanlarımız hiç de az değildir. Ama şunu unutmamalıyız ki, ölçü Allah'ın veya Efendimiz'in (sas) bildirdiği bir ölçü olunca orada durmasını bilmeli ve hak karşısında irkilmeli ve kendimize gelmeliyiz. Bu konuda, "el-Vakkaf inde'l-Hak" yani "Hak karşısında dimdik duran" sıfatını hakkıyla kazanmış olan Hz. Ömer'den alacağımız dersler vardır.

Bir gün Hz. Ömer "Ben falan kişiye buğzediyorum." dedi. Bunun üzerine o kişiye "Hz. Ömer sana niçin buğzediyor?" diye soruldu. O ise cevap vermedi. Bu adam daha sonra Hz. Ömer'in yanında bazı kimselerin bulunduğu bir sırada gelerek "Ey Ömer! Ben İslâm'a hıyânet mi ettim?" diye sordu. Hz. Ömer "Hayır!" dedi. Bu kez adam "Ben birisini mi öldürdüm?" diye sordu. Hz. Ömer de yine "Hayır!" cevabını verdi. Adam "Peki, ben hoşa gitmeyen bir olaya mı karıştım?" dedi. Hz. Ömer'in yine "Hayır!" demesi üzerine de "Öyleyse sen neden dolayı bana buğzediyorsun? Allah Teâlâ "Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, bir şey yapmadıkları halde eziyet verenler gerçekten bir iftira ve apaçık bir günah iş-lemişlerdir." (Ahzab/58) buyurduğu halde sen bana eziyet ettin. Allah seni yaptığın bu hareketten dolayı affetmesin!" dedi. Onun bu sözlerini dinleyen Hz. Ömer "Vallâhi bu kişi doğru söylüyor. O ne İslâm'a hiyânet etmiş ve ne de söylediği diğer işleri yapmıştır." buyurdu ve sonra da kendisini affettirinceye ka-dar ona yalvarıp yakardı. (Hayatü's-Sahabe, 9. bölüm, 39. Fasıl)

FOTOĞRAF: TURGUT ENGİN

Dinde kolaylık ne demektir?

"Kolaylaştırın, güçleştirmeyin! Nefret ettirmeyin, sevindirin!" gibi kutlu ifadelerden yanlış mânâ çıkararak güzel dinimizin asli hüviyetini değiştirmeye çalışmak büyük yanlıştır. "Kolaylaştırın" demek, "anlamsızlaştırın", "kendi anlayışınıza göre içini boşaltın" anlamına gelmez. Mesela, kışın abdest almak zordur. Abdest alınmasa da olur diyemeyiz. 'Başımıza mesh ediyoruz da yüze ve kollara niçin olmasın' diyemeyiz. Din ile ilgili hüküm verebilmek için Kur'an ve sünnete dayanılması gerekmektedir. Dinimiz ayakta namaz kılamayacak derecede hasta olanın oturarak kılmasına izin vermiştir, oturarak kılamayan yatarak kılabilir vs. Bir meşru özründen dolayı abdestini tutamayan Müslüman için her namaz vaktine mahsus olarak özürlü abdesti imkanı da vardır. "Abdestini tutamayan ya da ayakta duramayan namaz kılmasın!" denmemiştir. Dinimiz, dünyamızı ve ahiretimizi mükemmel bir şekilde akord eden muhteşem bir sistemdir. Hayatta, "kolayına geleni" kendi tercihine göre belirleyen insanlar en büyük tehlikelerle yüz yüze olan insanlardır.

Gıybet iyilikleri heder eder

Gıybet iyilikleri yer bitirir. Tıpkı ateşin odunu yiyip bitirdiği gibi...

Efendimiz'in (sas), ashabın ağzından çıkan bir sözü gıybet sayarak onları kınadığına pek çok kere şahit olunmuştur. Birkaç misal verelim:

1- "Biz Rasûlullah'ın yanında bulunuyorduk. Bir kişi kalktı. Gittikten sonra sahabîler "Ey Allah'ın Rasûlü! Amma da aciz bir kimsedir o!" dediler. Hz. Peygamber "Siz arkadaşınızı gıybet ettiniz. Onun etini yediniz." dedi." Hz. Peygamber'e, "Ey Allah'ın Rasûlü, Bizim söylediğimiz vasıf, o adamda vardır!" dediler. Hz. Peygamber "Eğer sizin söyledikleriniz onda yoksa o zaman kendisine iftira etmiş olursunuz." buyurdu.

2- Ashab, Hz. Peygamber'in yanında bir adamdan bahsederek "Bedava olmazsa, yemek yemez, baş-kaları masrafını karşılamadan yolculuk yapmaz." dediler. Hz. Peygamber "Arkadaşınızı gıybet ettiniz." dedi. Ashab "Biz onun hakkında sadece doğruyu söyledik." dediler. Hz. Peygamber "Kardeşinde olanı söylemen gıybet için yeter." buyurdu.

3- İbn Mes'ud şöyle anlatıyor: Bir gün Hz. Peygamber'in yanında oturuyorduk. Oradakilerden biri yanımızdan ayrıldı. Daha sonra bir kişi onun aleyhinde bir şeyler söyledi. Bunun üzerine Hz. Peygamber o kişiye "Ondan helallik dile ve tevbe et." dedi. O da "Ne yaptım ki helallik dileyip tevbe edeyim ya Rasûlallah!" dedi. Hz. Peygamber "Sen kardeşinin etini yedin." buyurdular.

4- Hz. Peygamber, başka bir defasında da arkadaşının gıybetini yapan bir kişiye "Dişlerinin arasını kürdanla temizle!" buyurarak onun gıybet ettiğini ifade etmiştir. Hatta başta bunu anlamayan kişi Efendimiz'e, "Ey Allah'ın Rasûlü! Ben et falan yemedim ki dişlerimin arasını temizleyeyim." demiştir. (Hayatü's-Sahabe, 9. bölüm, 30. Fasıl)

FOTOĞRAF: TUBA ÖZDEN

“Güzel terbiye edilme” çocuğun anne-baba üzerindeki haklarındandır

Terbiye, çok geniş bir alanı içine alır. İçerisine, çocukla ilgili birçok hak girer. Hepsine şamil olacak şekilde, Kur'an-ı Kerîm'in, “Rabbi'rhamhümâ kemâ rabbeyâni sağîrâ” ayeti ile (İsra, 24) temas ettiğini belirtmek gerekir. Başka ayetler bu meseleyi açar. Meselâ şu âyet aile reisini, çocukların da yer aldığı aile efradını “dinin tavsiye ettiği terbiyeyi vererek onlar ve kendisini ateşten kurtarmaya” çağırır, ihmalin pek ciddî neticesinden haberdar eder (mealen): “Ey iman edenler! Nefislerinizi ve ailelerinizi yakıtı taşlar ve insanlar olan ateşten koruyun.” (Tahrim 6) Başka bazı ayetlerde, kıyamet günü gerçek hüsrana uğrayanların, o gün ailelerinin ve kendilerinin ateşe girmelerine sebebiyet veren kimseler olduğunu belirtir. (Zümer, 15-16; Şuara, 45)

Şu hadîs de, çocuğun terbiye hakkını daha açık olarak ifade eder ve güzel olması kaydını getirir: “Çocuğun babası üzerindeki haklarından biri de ismini ve edebini güzel kılmasıdır.” (Münavî, Feyzu'l-Kadir, 3/394)

Beşikte konuşan çocuklar

Resulullah (sas) buyuruyor ki: "Üç kişi dışında hiç kimse beşikte iken konuşmamıştır. İlki Hz. İsa'dır. İkincisi de şöyledir: Cüreyc, kendini ibadete vermiş abid bir kuldu. Bir manastıra çekilmiş orada ibadetle meşguldü. Derken bir gün annesi yanına geldi, o namaz kılıyordu. "Ey Cüreyc! Yanıma gel, seninle konuşacağım! Ben annenim." diye seslendi. Cüreyc, "Allahım! Annem ve namazım hangisini tercih edeyim?" diye düşündü. Namazına devama karar verdi. Annesi çağırmasını [her defasında üç kere olmak üzere] üç gün, tekrarladı. (Cevap alamayınca) üçüncü çağırmanın sonunda "Allah'ım, kötü kadınların yüzünü göstermedikçe canını alma!" diye bedduada bulundu. Beni İsrail, aralarında Cüreyc ve onun ibadetini konuşuyorlardı. O diyarda güzelliğiyle herkesin dilinde olan zinakâr bir kadın vardı. "Dilerseniz ben onu fitneye atarım." dedi. Gidip Cüreyc'e sataştı. Ancak Cüreyc ona iltifat etmedi. Kadın bir çobana gitti. Bu çoban Cüreyc'in manastırı(ın dibi)nde barınak bulmuş birisiydi. Kadın onunla zina yaptı ve hamile kaldı. Çocuğu doğurunca, "Bu çocuk Cüreyc'ten." dedi. Halk (öfkeyle) gelip Cüreyc'i manastırından çıkarıp manastırı yıktılar, hakaretler ettiler, kendisini de dövmeye başladılar, linç edeceklerdi. Cüreyc onlara, "Derdiniz ne?" diye sordu. "Şu fahişe ile zina yaptın ve senden bir çocuk doğurdu!" dediler. Cüreyc, "Çocuk nerede, getirin bana?" dedi. Halk çocuğu ona getirdi. Cüreyc, "Bırakın beni namazımı kılayım!" dedi. Bıraktılar ve namazını kıldı. Namazı bitince çocuğun yanına gitti, karnına dürttü ve "Ey çocuk! Baban kim?" diye sordu. Çocuk, "Falanca çoban!" dedi. Bunun üzerine halk Cüreyc'e gelip özür dileyip ve "Senin manastırını altından yapacağız!" dedi. Cüreyc ise, "Hayır! Eskiden olduğu gibi kerpiçten yapın!" dedi. Onlar da yaptılar. Üçüncüsü de şudur: Bir zamanlar bir çocuk annesini emiyordu. Oradan şahlanmış bir at üzerinde kılık kıyafeti güzel bir adam geçti. Onu gören kadın, "Allah'ım şu oğlumu bunun gibi yap!" diye dua etti. Çocuk memeyi bırakarak adama doğru yönelip baktı ve "Allah'ım beni bunun gibi yapma!" diye dua etti. Sonra tekrar memesine dönüp emmeye başladı." Ebu Hureyre der ki: "Ben Resulullah (sas)'ı, şahadet parmağını ağzına koyup emmeye başlayarak, çocuğun emişini taklit ederken görür gibiyim." (Resulullah anlatmaya devam etti): "Sonra annenin yanından bir kalabalık geçti. Ellerinde bir cariye vardı. Onu dövüyorlar ve, "Seni zani seni! Zina yaparsın, hırsızlık yaparsın ha!" diyorlardı. Cariye ise, "Allah bana yeter, o ne iyi vekildir!" diyordu. Çocuğun annesi, "Allah'ım çocuğumu bunun gibi yapma!" dedi. Çocuk yine emmeyi bıraktı, cariyeye baktı ve, "Allah'ım beni bunun gibi yap!" dedi. İşte burada anne-evlat karşılıklı konuşmaya başladılar: Anne dedi ki: "Boğazı tıkanasıca! Kıyafeti güzel bir adam geçti. Ben, 'Allah'ım, oğlumu bunun gibi yap!' dedim. Sen, 'Allah'ım! Beni bunun gibi yapma!' dedin. Yanımızdan cariyeyi döverek, zina ve hırsızlık yaptığını söyleyerek geçenler oldu. Ben, 'Allah'ım, oğlumu bunun gibi yapma!' dedim. Sen ise, 'Allah'ım, beni bunun gibi yap!' dedin." Oğlu şu cevabı verdi: O atlı adam cebbar, zalimin biriydi. Ben de, 'Allah'ım beni böyle yapma!' dedim. 'Zina ettin, hırsızlık yaptın!' dedikleri şu zavallı cariye ise ne zina yapmıştı, ne de çalmıştı! Ben de 'Allah'ım beni bunun gibi yap!' dedim." (Kaynak: Buhari, Enbiya 50, Amel fi's-Salat 7; Müslim, Birr 7, 8)

HİZMET ETMEK İÇİN...

SAMİMİYET YETERLİDİR

FOTOĞRAFLAR: YAHYA ÖYLEK

Hayatına hizmetten başka hayal girmemiş, 6 çocuk annesi bir hanım Ayşe Erdoğan. Her gittiği ilde değil, her gittiği ülkede çalacak bir kapı bulan gönül erlerine onun anlatacağı çok şeyi var.

■ ŞEMSİNUR ÖZDEMİR

Dışarıdan bakınca kendimiz gibi sıradan bir insan sanırız onları. Bizim gibi yer, içer, sokağa çıkar, otobüse biner, bakkala gider, alışveriş yapar, belki pazarlık da ederler. Oysa biraz yakınlaşıp tanıyınca, aynı göğün altında farklı bir boyutta yaşadığımızı anlamamız geç olmaz. Hayatlarına gaye edindikleri Allah rızası öyle çepeçevre kuşatmıştır ki ruhlarını, dünya gailesi onlar için bir yük ve mecburiyetten ibarettir. İnsanlığa hizmet, aklı ve kalbi sağlam nesiller yetiştirme, yoksula yardım etme, kimsesize el uzatma ve tüm bunları vesile ederek Allah'ın rızasına ulaşma gayret ve çabası içinde koşturup dururlar. "Kim bunlar, benim çevremde hiç yok ki?" diyenlere, bütün konuşmalarını dönüp dolaşıp burs, talebe, kermes, sadaka kelimelerine bağlayan herkese biraz daha yakından kulak vermesini tavsiye ederim.

İşte o zahiren bakınca senin benim gibi sıradan sanacağımız hanımlardan biri: Ayşe Erdoğan. Aslında o biraz tanıdık. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin İzmir'den itibaren yaptığı bütün vaazları kaydeden Cahit Erdoğan ağabeyin eşidir kendisi. Hayatına hizmetten başka gaye-i hayal girmemiş, 6 çocuk annesi bir kadın o. Bugünkü genişlik ve bolluk zamanlarına, hüsnükabul gören hizmet anlayışının içine doğanlara, her gittiği ilde değil, her gittiği ülkede çalacak bir kapı bulanlara onun anlatacağı çok şey var. Ayşe teyze, Cahit ağabey ile evlendiğinde 17 yaşındadır. Eşi kendisinden 20 yaş büyüktür. Kendi babası gibi o da ordudan ayrılmış bir askerdir. İzmir'de tuz fabrikası vardır. Ayşe teyze hizmet düşüncesiyle daha babasının evindeyken tanışır. Babası, Bursa'da Risale-i Nur'ların tanınması için çaba gösteren talebelerdendir. Her akşam evinde ailesine Risale-i Nur okumaktadır. Evlenene kadar gençlik ruhuyla sadece dinleyip geçtiği hakikatlerin aslını ve bunları hayata geçirmek gerektiğini evlenip İzmir'de yaşamaya başladıktan sonra fark eder.

Eşi Fethullah Gülen Hocaefendi'nin en yakınlarından biridir. "İkiz gibiydiler" diyor yakınlıklarını tarif edebilmek için. Ege bölgesinde gezici vaizlik yaptığı zamanlarda, Hocaefendi'nin arandığı 80'li yıllarda, yine Berlin konferansında da yanındadır. 1991'de vefat edene kadar onunla her yere gider ve vaazlarını, sohbetlerini kayıt altına alır. Kasetlerin çoğaltılması işini de evde Ayşe teyze üstlenir.

"Evlenmeden önce hayallerim hep tozpembeydi. Eşimle tanıştıktan sonra hizmet ortamlarına girmiş oldum. Dünyaya bakışım değişti." diyen Ayşe teyze, eşinin insanlara iyiyi, doğruyu, güzeli anlatmak için evden uzak yerlere gittiğini bildiği için hiçbir zaman endişelenmediğini, rahat ve huzur içinde olduğunu söylüyor. Bir kişinin daha yanlış yola sapmaktan kurtulduğunu, bir gencin daha iman ettiğini duymanın bütün zorlukları unutturduğunu belirtiyor. Bir işi yapan kadar, ona yardımcı olanın da kazançta olduğunu bildiği için eşine ve arkadaşlarına yardım etmekten mutluluk duyduğunu anlatıyor. Bu arada beş oğul, bir kız çocuğu sahibi olurlar. Evleri Bornova'da Hocaefendi'nin vaaz ettiği caminin hemen yanındadır. Cahit ağabey ve arkadaşları cuma günleri uzak yerlerden vaaz dinlemeye gelenleri evlerinde yemeğe davet etmektedir.

Çoğu zaman yatılı misafirleri de olur. Ayşe teyze, misafir ağırlamaya ve yemek yapmaya öyle alışmış ki bir saat içinde 4-5 çeşit yemekle sofra hazırlayacak beceriye sahip olmuş artık. Eskiden telefon da bu kadar yaygın olmadığı için cumanın haricindeki günlerde de habersiz getirilen çok misafiri olmuş. Hatta, evlerinin kapısının her gelene açık olduğu bilindiği için sabah namazından sonra 20-30 kişilik bir grup 'Haydi Cahit ağabeye kahvaltıya gidelim' deme rahatlığını gösterebilmiş. Geçmişi hasretle anıyor, "Hey gidi günler" diyor Ayşe teyze. Hey gidi günler…

Eşi ile arasındaki yaş farkı Ayşe teyze için müthiş faydalı olmuş. 1933 doğumlu olan Cahit ağabey, Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin talebeleri ile yaşıt ve arkadaştır. Ayşe teyzenin evine o genç yaşında herkesin sohbetine nail olamayacağı âlim kişiler gelir. Başta Ahmet Feyzi Kul olmak üzere çok değerli insanlar ona ağabeylik yapar, her konuda tavsiyede bulunur, yol gösterirler. 70'ler siyasi şiddet olaylarının da tesiriyle hanımların pek fazla dışarı çıkamadığı yıllardır. Onlar için hizmet, eşlerine destek olmak, misafir ağırlamak ve çocuklarını en iyi şekilde yetiştirmeye çalışmaktır. Yalnız İzmir Bozyaka'da ilk öğrenci yurdu açılacağı zaman kadın-erkek herkes seferber olur, verme yarışına girerler. Öyle ki, Ayşe teyze tek değerli eşyası olan alyans yüzüğünü verenleri geçtik ağzındaki altın dişini söktürüp satarak yurda bağışlayan bir kadının bile olduğunu hatırlıyor. Bu, geleceğin nesillerini yetiştirme gayesi ile açılan eğitim yuvalarının harcında kimlerin emeği olduğunu, çorbadaki bir pirinç tanesinin nasıl kazanıldığını düşünmek isteyenlere bir ipucu sadece.

İzmir'de 16 sene yaşadıktan sonra 1984'te İstanbul'a, Çamlıca'ya taşınır aile. Cahit ağabey gazetemizin ve Samanyolu Televizyonu'nun kuruluş aşamalarında bulunur. Üniversite hazırlık dershanelerinin ve yurtların açılması için çabalayanlar arasındadır. Ayşe teyze, yine onun arkasında destek, kuvvet olarak hazırdır. Eşinin vefatından sonra çocuklarıyla birlikte Sultanbeyli'deki tek katlı bu evde yaşamaya başlar. Zaman içinde kızı ve üç oğlu evlenir. Bugün ise hiçbiri yanında değil. Her birinin bulunduğu ülkeyi gösterebilmek için dünya haritasına ihtiyaç duyuyor. Biri Amerika'da, biri Nahcivan'da, biri Avcılar'da, biri Samsun'da, biri…

Sultanbeyli'ye taşınmak Ayşe teyze için farklı bir hayat döneminin başlangıcı olmuş. Eşinin yokluğunun üzüntüsünü üniversite öğrencilerinin arasında hafifletmeye çalışmış. Evini onların kalabalığıyla doldurmuş. Neşesini onların topluca ettikleri dualardan almış. Kimi zaman komşularıyla birlikte öğrencilere burs verebilmek için kermes hazırlarken evini bir tekstil atölyesine çevirmiş. Kimi zaman rahatça ders çalışsınlar diye yurtta kalan öğrencileri evine davet etmiş, haftalarca misafir etmiş, hizmet etmiş. Kimi zaman Ramazan'da ailesinden uzakta kalan öğrencilere ev sıcaklığını yaşatmak için iftar sofraları donatmış. Şeker ve tansiyon hastası olan Ayşe teyze, son iki yıldır hayatının en sıkıntılı dönemini yaşıyor. Çünkü, tansiyonu yükseldiği için görme duyusu azalmış. Hasta olduğunu duyanlar rahatsız etmemek için eskisi gibi kalabalık gelmez olmuşlar. Ömrünü kalabalıkların içinde geçiren bir insan olduğu için yalnız kalmak ona çok acı veriyor. Eskisi gibi evi dolsa, boşalsa, kitap okunsa, dua edilse yeniden diye bir an önce iyileşmek istiyor.

Artık, insanlar değil, eşyalar daha fazla önemsenir oldu

Ayşe hanımın sözleri, eğitim yuvalarının harcında kimlerin emeği olduğunu, çorbadaki bir pirinç tanesinin nasıl kazanıldığını düşünmek isteyenler için ip uçlarıyla dolu.

Ayşe teyze, bugün vefa problemimiz olduğunu söylüyor. "Eskiden birbirimize daha çok sahip çıkardık. Evin erkeği bir yere gidince kalanlar hanımına ve çocuklarına kol kanat gererdi. Şimdi öyle değil. En azından sohbet için bir araya gelen, aynı dili konuşan komşular arasında uhuvveti artırmak için gayret göstermek gerekir. Başka insanların yardımına koşarken en yakınımızdaki arkadaşlarımızla bağlarımızı zayıflatıyoruz. Arayıp sormuyoruz birbirimizi. İki yıldır kimseyi ziyarete gidemiyorum, ama en azından telefonla arayıp soruyorum tanıdıklarımı. Geçen bayramda iki senedir görüşemediğim bir ahbabıma gittim. Gözümün görmediğini bile bilmiyorlarmış. Oysa çok da yakınlar. Eskiden eve habersiz misafir getirildiği zaman kimse 'niye getirdin bu kadar insanı' demezdi. Hemen sofralar kurulur ağırlanırdı. Bugün habersiz kaç kişi birbirinin evine gidebiliyor ki? Son yıllarda eşyaya, süse çok önem vermeye başladık. Eskiden daha sadeydi evlerimiz. Ev işine çok vakit ayırmak zorunda kalmazdık. Birbirimize rahatça gider, evi dağınıksa birlikte toplar, misafiri gelecekse yemek yapar, çocuğuna bakardık. Hep birlikte olurduk. Sadece samimiyet yeterli bence hizmet etmek için. Misafirlerimizi daha güzel ağırlayalım düşüncesi ile eşyalar fazlaca önemsenir oldu. Oysa, evlerimizin temiz, sade ve düzenli olması daha önemlidir. Markalı, pahalı eşarplar ile değerli görünmeye çalışıyoruz bugün. Daha uygun fiyatlı örtüler de maksadı yerine getirir. Daha iktisatlı yaşayarak kazancımızla ihtiyacı olanlara daha fazla yardım edebiliriz.

Fazladan bir öğrenciye burs verebilsek pahalı bir kıyafete değmez mi? Evimdeki eşyalarımın çoğu benim değildir. Kimi annemden kaldı, kimi kızımdan geldi. Eşya düşüncem de, yoktur isteğim de. Büyüklerimiz vitrine tabak, bardak koymamızı hoş karşılamazdı. Kitap konulması istenirdi. Sadelik ve okuma daha önemliydi."

Ayşe hanım, her anını hizmet için adayan ve 1991'de vefat eden merhum eşi Cafer beyin notları arasından onun Hocaefendi'yle ilgili ilk izlenimlerinin bulunduğu bölümü lutfetti.

Merhum Cahit Erdoğan'ın dilinden

"1965 yılında mesleğimi bırakmak durumunda kaldım. Çiğli'de bir tuz fabrikam vardı. Ancak o gün için meşhur olan Tahir Büyükkörükçü ve Yaşar Tunagür gibi hocaların vaazlarını kaydedip, civar bölgelerde dinletmeyi kendime göre bir hizmet telakki ediyordum. Bir gün Yaşar Hoca'nın tayini Ankara'ya çıktı. Diyanet'te reis muavini olarak vazife yapacaktı. İzmir'in ileri gelenleri bu tayinin durdurulması hususunda Yaşar Hoca'ya müracaat ediyorlardı. Bize, "Benim gitmeme üzülmeyin, ben size benden daha çok seveceğiniz birisini göndereceğim." dedi. Tabii ki orada bulunanların hepsi, bunu tahakkuku mümkün olmayacak bir teselli kabul ettik. Ve Yaşar Hoca gitti. Gelecek şahsı merakla bekliyorduk. Ancak ben, o günün bütün meşhur vaizlerini tanıdığım için, gelen vaizin pek öyle Yaşar Hocaefendi'nin dediği gibi çıkacağına inanmıyordum. Derken Hocaefendi geldi. Dinlemeye gittim. Tabii ki teybimi götürmeye lüzum görmemiştim. Fakat o gün vaazı dinlerken beni bir pişmanlık aldı. Keşke bu vaazı kaydetseydim, diyordum. Vaaz bitmiş ben de bitmiştim. Hayatımda dinlediğim en tesirli vaazdı. O gün karar verdim. Bu şahsın vaazlarını zayi etmeyecek, hepsini kaydetmeye çalışacaktım. Rabb'ime hamd ederim ki beni bu kararımda muvaffak kıldı. Ben kendime bunu birinci bir vazife kabul ettim ve bugünlere kadar, Cenab-ı Hakk'ın inayetiyle getirdim. Ömrüm oldukça da aynı vazifeyi yürütmeyi düşünüyorum. Rabb'im muvaffak kılsın. Hocaefendi vaazlarının teybe kaydedilmesine razı değildi. Hiçbir zaman da razı olmadı. Ancak biz ısrar ettik. Onun razı olmayışını göz ardı ettik ve vaaz ve sohbetleri kayda muvaffak olduk. İmam-ı Gazali'nin bir sözü var; "Bazen emri dinlememek edeptir." der. Biz de bu yola sülûk ettik."

İki Cihan Serveri Hz. Muhammed Mustafa (sas) Efendimiz'in hayatındaki her sahne bizim için örneklerle doludur.

■ SALİH OKUR

Efendimiz'le (sas) ilgili bunları biliyor muydunuz?

▶ Müslüman olduğunu açıkladığı için ailesinden ilk eziyet gören sahabenin Hz. Osman olduğunu…

▶ Peygamberimiz'in (sas) Hz. Bilal-i Habeşi için; "Habeş'in ilk meyvesi", Hz. Süheyb için; "Rum'un ilk meyvesi", Selman hazretleri için de; "İran'ın ilk meyvesi" buyurduğunu…

▶ Resul-i Ekrem'in (asm) Bedir Gazvesi'nde savaş alanına nazır bir yerde "El Ariş" adlı komuta çadırını kurdurduğunu ve başına da muhafızlar diktiğini. Böyle bir uygulamanın o zamanın Araplarınca bilinmediğini…

▶ Hatemü'l Enbiya'nın (sas) Bedir'de yaptığı bir diğer sürprizin de ordusunu saf düzenine sokmak olduğunu ve bunun da Araplarca bilinmediğini…

▶ Bedir Muharebesi'ne katılmak isteyen Ümm-ü Varaka adlı hanım sahabeye Allah Resulü'nün (asm); "Sen evinde otur, Kur'an oku. Muhakkak ki Allah sana şehitlik nasip eder." diye ferman ettiğini. Daha sonra Hz. Ömer devrinde bu kadının evinde biri kadın diğeri erkek iki uşağı tarafından geceleyin üzerine kadife örtü basılarak şehit edildiğini…

▶ Bedir Savaşı'nın ilk şehidinin Mihca adlı muhacir sahabe olduğunu…

▶ Resulullah'ın (sas) Bedir ganimetleri arasında Ebu Cehil'in devesini Safiy (Kumandanlık hakkı) olarak aldığını. Ayrıca Münebbih bin Haccac'ın kılıcı Zülfikar'ın Efendimiz'in (sas) hissesine düştüğünü…

▶ Bedir Savaşı'ndan önce Server-i Ekrem (sas)'in halası Atike bint-i Abdülmuttalib'in korkulu bir rüya gördüğünü ve kardeşi Abbas'a bu rüyayı şöyle anlattığını; "Mekke'ye devesi ile giren bir adam; "Ey cemaat üç güne dek muharebeye yetişiniz!.." diye haykırıp, daha sonra Ebu Kubeys Dağı'na çıktı. Burada yüksek bir kayayı şehre doğru yuvarladı. Kaya parçalandı ve Mekke'deki her bir eve bir parçası isabet etti." Daha sonra da Atike'nin bu rüyayı; "Üç gün içinde Kureyş'e büyük bir musibet erişecek." diye tabir ettiğini. Bu rüyanın hızla yayılarak müşrik ordusunun moralini son derece bozduğunu…

Kıymeti bilinmeyen, özellikle hanımlar çok çabuk yıpranır. Bunun neticesi de ailede mutsuzluk ve tatsızlıktır. Aile hayatı kısa sürede karşılıklı düelloya döner ve kalp birliği ortadan kalkar.

MUSTAFA AYDIN

EŞLER birbirinin kıymetini nasıl bilebilir?

Ömür boyu mutluluk için eşler şartlar nasıl olursa olsun, birbirlerini üzecek, yıpratacak, manen çökertecek uygulamalardan uzak durmalıdır. Zira, evlenirken Rablerinin huzurunda ömürlerinin sonuna kadar bir arada yaşamak üzere söz vermişlerdir. Sonradan çıkan her türlü problem bizim için ancak imtihan vesilesidir. Kısmetimize razı olmalıyız ki, maddi-manevi rahat edebilelim. Birinin küskünlüğü ya da yıpranmasıyla ailenin bütün yükü diğerinin üzerine kalır. Ve kırgınlıklar zamanla daha da derinleşir.

Huzursuz ailelerde psikolojik sorunlar daha fazla olur. Eşlerin birbirlerine ilgisizliği karşılıklı ihtimam eksikliğini ve bu da daha kolay hasta olmayı, hastayken daha geç iyileşmeyi netice verir. Eşlerin karşılıklı yıpranması ailenin saadetini kaçırır.

En sevdiğimiz bir eşyayı bile yıpratmamaya özen gösterirken, sokaklarda kullandığımız ayakkabımıza ihtimam göstermeye çalışırken, canımızdan aziz bilmemiz gereken insanlara, ailemize karşı hoyrat davranmamız anlaşılabilir bir şey değildir. Hastalıkların en önemli sebebini moral, yıkıntı oluşturur, bu arada hastalıklar sırasında yeterince iyileşememenin en önemli sebeplerinden biri de moral eksikliğidir. Morali bozulmuş, ümitsizliğe düşmüş insanlar çok rahat hasta olur. Eşlerden biri bir kere hastalığa duçar oldu mu, hastalıklar hastalıkları kovalar ve aileler günlerinin önemli bölümünü hastane önlerinde geçirmeye başlar. Ekonomik yük ve aile düzeninin bozulması da ayrıca önemlidir.

Aile, düello yeri değildir

Kıymeti bilinmeyen, özellikle hanımlar çok çabuk yıpranır. Bunun neticesi de ailede mutsuzluk ve tatsızlıktır. Aile hayatı kısa sürede karşılıklı düelloya döner ve kalp birliği ortadan kalkar. Böyle olunca da Allah'ın rahmeti ve sekinesi o aile üzerine inmez.

Eşler birbirlerini üzmemelidir

'Duvarı nem, insanı gam öldürür." demişlerdir. Özellikle hanımlar üzüntüye hiç gelemezler. Çok çabuk hasta olup, hemen manen yıkılıverirler. Üzüntü birçok psikolojik rahatsızlıklara yol açar. Bu birçok fizikî hastalıkları da tetikler. Mide, bağırsak, karaciğer vs. birbiri ardına alarm sinyalleri vermeye başlar. İmanı sağlam olan ve kul hakkından korkan bir insan ne bir şeye üzülür, ne de karşısındakini üzer.

Ailelerin tek derdi helal lokma olmalıdır. Kul hakkından kaçmaya çalışmak olmalıdır. Muhabbeti ve karşılıklı sevgisi yerinde olan ailelere Cenab-ı Hak bu dünyada da öbür dünyada da karşılığını verecektir. Kalbimiz Allah sevgisiyle dolmalı, hedefimiz kendimizi O'na razı etmeye çalışmak olmalıdır. Müminin tek üzüntüsü olabilir o da Allah'a hakkıyla kul olamamaktır.

ALTIN TOP!

Zengin bir ailenin fakir bir komşusu varmış. Evlerindeki saadetin dalgalanmaları, zengin ailenin duvarlarını aşarak kulaklarına kadar ulaşırmış. Akşam olunca, fakir ailenin evindeki gülme ve saadeti duyunca zengin komşu gıpta edermiş. Bir gün karısına demiş ki:

- Biz bu kadar zengin olduğumuz halde neden neşemiz yok? Sen yarın fakir komşunun hanımından sor bakalım, saadetlerinin sebebi ne ise, biz de onlar gibi saadete nail olmaya çalışalım.

Kadın sabah olunca fakir komşuyu ziyarete giderek, konuşma sırasında evlerindeki saadetin sebebinden sual açmış, fakir komşunun hanımı demiş ki:

- Bizim küçük bir altın topumuz var. Akşam olunca ben efendime o da bana altın topu atarak oynar, eğleniriz.

Akşam olunca zenginin karısı meseleyi kocasına nakletmiş. Adam ertesi gün bir kuyumcuya giderek altın bir top sipariş etmiş. Topu aldığı günün akşamı karısı ile karşı karşıya oturup, altın topu birbirlerine atmaya başlamışlarsa da, hayal ettikleri neşe bir türlü doğmamış... Hatta madeni topun ağırlığı sebebiyle canları yanmış; sert atışlar yüzünden topun isabet ettiği vücutları, yer yer morarmış. Sabah olur olmaz zenginin karısı, alelacele fakirin ailesinden sormuş:

- Biz senin dediğin altın topu yaptırdık, fakat neşelenemedik, demiş. Fakir komşu:

- A komşum, o bildiğin gibi top değil. Sarı saçlı, masum bakışlı bir yavrumuz var. Biz ona "altın top" diyoruz. Akşam olunca kah benim kucağıma, kah babasına koşar ve bizi eğlendirir. Onunla meşgul olurken yorgunluğumuzu unutur, neşeleniriz, cevabını verir.

FOTOĞRAF: AA

FOTOĞRAF: AP

Bugün televizyon, gazete ve dergilerde aşırı derecede cinsel ögeler öne çıkarılıyor. Şehvet dürtülerini kontrol etmekte zorlanan ve psikolojik yardıma ihtiyacı olan birçok insan çocukları cinsel yönden istismar edebiliyor.

Çocuğunuzu tacizden koruyun

■ **ABDULLAH PURTAŞ**

Cinsel istismar, çocuk veya gencin hem yakın hem de uzak gelecekteki, ruhsal ve sosyal uyumunu etkileyen çok önemli bir sorundur. Maalesef günümüzde insanlara basın yayın ve mobil iletişim araçlarıyla pompalanan yoğun cinsellik dürtüsü, ailelerin eğitimsizliği ve diğer sosyo ve kültürel etmenlerle birleşince, aklını, kalbini, cinsel dürtülerin tatmini için kullanan şehvet düşkünü profesyonel anlamda psikolojik yardıma ihtiyaç duyan insanlar çıkıyor karşımıza. Birçok aile basın yayında çocukların cinsel istismar haberlerini görüp duysalar da genellikle tanımadıkları yabancı kimselerin risk grubunu oluşturduğunu düşündükleri için aynı istismarın kendi çocukları için de söz konusu olabileceğini pek fazla düşünmüyorlar. Oysaki cinsel istismarı gerçekleştirenlerin birçoğu kurban olarak yakınlarındaki tanıdıkları çocukları seçiyorlar. Yani bu kişi çocuğunuzdan büyük okuldaki-mahalledeki bir diğer çocuk veya iletişimde bulunduğu bir yakını olabilir. Ebeveynler, koruyucu hekimlik yapma adına okulöncesi dönemde (4-6 yaş) çocuğunu korkutmadan cinsel taciz konusunda bilgilendirerek çocuklarına yönelik cinsel taciz riskini azaltabilir.

Cinsel taciz konusunda çocuklarımızı nasıl bilgilendireceğiz?

Çocuğun muhtemel tacizlere karşı korunabilmesi için sağlıklı bir cinsel bilgiye ve aile içerisinde şartsız sevgiye ihtiyacı vardır. Birçok aile için çocuğuyla cinsel konularda paylaşımda bulunmak güç bir durumdur. Kimi aileler çocuklarıyla bu konuyu hiç konuşmazken kimi aileler de çocuğun cinsel konulara ait sorularını "Aa ne kadar ayıp!" gibi nitelemelerle çocuğu kınamakta ve suçlamaktadır. Neticede çocuk cinsel öğeler içeren konularda aileden yardım için geri duracaktır. Okulöncesi dönemde aileler çocuğun cinselliğe ait merakını giderirken detaya inmeden, cinsel organların değerli olduğu, vücutta birtakım fonksiyonlarının olduğu ve bu sayede kız-erkek, anne-baba gibi özelliklerinin oluştuğu anlatılmalıdır.

Bu bilgileri bilen ve ebeveynleriyle konuşabilen çocuklar herhangi bir istismar durumunda aileye daha kolay açılabilmekte ve başarılı bir cinsel kimlik kazanımının ilk adımını atmış bulunmaktadır…

* Özel Özgören Liseleri Psikolojik Danışmanı

Çocuğa inşaatlarda, boş, terk edilmiş evlerde, bodrumlarda, ailesinin bilgisi olmadan oynamaması gerektiği, ayrıca aileden izinsiz arkadaş ve komşu evlerine gitmemeleri gerektiği ifade edilmedir.

Çocuğa çevrede kötü insanların olabileceğini ve onları kandırmak için çeşitli hikayelerle yalan beyanda bulunabilecekleri; ama buna inanmamaları gerektiği ifade edilmedir. "Annen kaza geçirdi; ben doktorum, seni yanına götüreceğim." gibi örneklerle bunu anlatın onlara.

Ebeveynlerin bu bilgileri çocuğa verirken çok dikkatli olmaları gerekmektedir. Çünkü panik havasında ve sıkça yapılan hatırlatmalarla verilen bilgiler çocukları insanlardan korkan, her şeye şüpheyle bakan saplantılı kişilikler haline getirebilmektedir.

Ebeveynler, koruyucu hekimlik yapma adına okulöncesi dönemde (4-6 yaş) çocuğunu korkutmadan cinsel taciz konusunda bilgilendirerek çocuklarına yönelik cinsel taciz riskini azaltabilir.

Çocuğa cinsel organının kendisine özel olduğunu; fakat anne babaların temizlik, banyo gibi ihtiyaçlarını gidermek için dokunabileceğini; ama başkalarının dokunmaya haklarının olmadığı ve ıssız, tenha yerlerde birisinin böyle bir girişimde bulunduğu zaman mutlaka anlatması gerektiği ifade edilmelidir.

Çocuğunuza iyi ve kötü dokunma arasındaki farkı öğretin. Örnek olarak; "Yavrum her sevme ve dokunma art niyetli değildir. Sen akıllı bir çocuksun, bunu anlayabilirsin. Eğer biri seni kendi çocuğu gibi başını okşarsa ve diğer insanlar varsa korkmana gerek yok…" gibi açıklamalar yapılabilir.

Anne-babası tarafından dinlenilen çocuk, anlaşılmanın huzuru ile iletişimi sürdürmeye devam eder. Önemsendiğini anlayarak o da çevresindeki insanlara saygılı ve anlayışlı davranır.

■ **FATMA ADAK***

Çocuklarla iletişimin püf noktası:

ÖNCE DiNLE SONRA ANLA

Başarılı bir iletişim süreci geçirmek, kişilerin hayatındaki mutluluğun temelini oluşturur. İletişimin en temel özelliği ise dinlemek ve doğru anlamaktır. Çocuğunuzla konuşurken; onu gerçekten dinlediğiniz mesajını yeteri kadar verebilirseniz; sevildiğini ve kabul gördüğünü hissettirmiş olursunuz.

Dinlemenin birkaç farklı yolu vardır. Örneğin; karşımızdakini sessizce dinlemek, dinlediğimizi belirten jest ve mimiklerle takip etmek. Bazen de kapı aralayıcı mesajlar vererek dinlediğimizi belli eder ve devam etmesini isteriz. (Hımm öyle mi? Hadi ya? Ya sonra!) Fakat en güzeli ise göz kontağı kurarak, konu ile ilgili sorular sorarak yapılan iletişimdir. Çocuklar; dinlenilmemeleri ve ciddiye alınmamaları konusunda aşırı duyarlıdır. Dinlenilmediklerini hemen fark ederler. Uzun süre dinlenilmeyen çocuklar savunmaya geçebilir, işbirliğine yatkın olmaz, içlerine kapalı ya da saldırgan olabilirler.

Onun duygularını reddetmek ya da abartılı bulmak yerine; duygularını ifade etmesine yardımcı olun. Mantıklı açıklamalar yapmak yerine; onun hayal dünyasıyla uyumlu öneriler sunun, sıkıcı sorular ve öğütler yerine; tek sözcükle onu onaylayın, dinlediğinizi belli edin ve kendi fikirlerinizi söyleyin; (Hımm, yaa, öyle mi, bence şöyle olmalı..)

Sen mesajı; (sen şöylesin, sen böylesin, yine şunu yapmamışsın…) yerine, ben mesajı (böyle olması beni daha çok mutlu eder, ama öyle yapmandan rahatsız oluyorum..) verin. Böylece duygularınıza çocuğunuzu da katmış olursunuz. Bu da zedelenmemiş bir iletişim sağlar.

ÇOCUK VE İLETİŞİM

Anne-baba olmanın keyfini çıkarın

■ Çocuğunuza çok zaman ayıramayabilirsiniz; fakat çocuğunuzla birlikte olduğunuz zamanlarda tüm dikkatinizi ona yoğunlaştırın. Kendisini dinlediğinizi ve ona önem verdiğinizi hissettirin, anne-baba olmanın keyfini çıkarın.

■ Çocuğunuzu suçlamaktan, yaptığı yanlış davranışı değil de kişiliğini eleştirerek aşağılamaktan ve onun adına karar vermekten vazgeçin. Sınırlarını sizin belirlediğiniz bir evren sunun ona; ama bu evrende istediklerini seçme hakkı kendisinde olmalı. Böylece hem istediğiniz terbiyeyi vermiş olursunuz hem de çocuğunuzun özgüveni gelişir.

■ Çocuğunuza karşı davranışlarınızda tutarlı olun. Kendi içinizde çelişen davranışlarda bulunmanız ya da anne-babanın birbiriyle çelişen farklı tepkiler göstermesi; çocuğu doğruyu bulma konusunda zorlar, güvensizlik oluşur.

■ Anne-babası tarafından dinlenilen çocuk, kendisini ifade etmenin ve anlaşılmanın huzuru ile iletişimi sürdürmeye devam eder. Kişiliğine saygı duyulduğu ve önemsendiğini görerek çevresindeki insanlara o da saygılı ve anlayışlı davranır.

■ En önemlilerinden biri de; çocuğunuzu başka çocuklarla asla kıyaslamayın. Çünkü her bireyin düşünce yapısı, becerileri, anlayış biçimi farklıdır. Çocuğunuzun kendine özgü ve diğerlerinden farklı bir birey olarak kabul edilmesi, onun ruh sağlığının temelini oluşturur.

■ Çocuğunuzla aranızdaki yaş farkı ne olursa olsun önemli olan onunla arkadaş olabilmenizdir. Unutmayın; her ne kadar anne-baba olmak ulvi birer görev olsa da sonuçta siz de birer insansınız. Sizin de; mutlu, sinirli, heyecanlı, üzgün olduğunuz zamanlar var. Böyle zamanlarda derin nefes alın ve içinizden ona kadar sayın, olumlu kararlar alarak tutarlı davranışlar sergilemeye çalışın. Bazı şeylerin daha iyi yoluna gireceğini göreceksiniz.

* Sosyal Hizmetler Uzmanı

FOTOĞRAF: HAMİT ÇİĞDEM

FOTOĞRAF: REUTERS

DERS-7

Niçin çocuk sahibi olmak istediniz?

Bu soruyu kendinize yönelttiğinizde nasıl bir cevap veriyorsunuz? Çok değişik cevaplar verilebilir, ancak ebeveynler "annelik-babalık" duygularını yaşayabilmek için çocuklarına muhtaç olduğunu unutmamalı.

Fakat amaç ne olursa olsun hemen her ebeveynin ruhunda açıktan veya örtülü bir biçimde şekillendirdiği bir amaç vardır. "Analık veya babalık duygusunu yaşamak veya bu duyguya ihtiyaç hissetmek vardır." Yani çocuk sahibi olunmak istenmesinin nedeni bir neslin yetişmesine katkı sağlamak da olsa, çocukları sevmek de olsa, toplumun beklentisi de olsa ortak amaç ebeveynlik duygusunu yaşamaktır. Hatta kimi zaman bazı ebeveynler tarafından biraz daha bencilce düşünülür. Şöyle ki: "İleride yalnız kalmama" düşüncesi de eklenir bu ebeveynlik arzusuna.

İşte bu noktada biraz durup düşünmenizi istiyorum. Sizler ebeveyn olma, diğer bir ifadeyle anne-baba olma gibi güzel duyguları zaman zaman sinirlendiğiniz, hatta bazen öfkenizi yenemeyip kendilerine fiziksel şiddet uyguladığınız, çok rahatlıkla bağırabildiğiniz, çevrenizdeki diğer insanlara kızdığınız halde acısını kendilerinden çıkardığınız çocuklarınız sayesinde yaşadınız ve yaşıyorsunuz. Toparlamak gerekirse çocuklarınızın doğumuyla, hatta anne rahmindeki yerlerini almalarıyla birlikte ebeveynlik coşkusu başlıyor. Sebepler dairesinde size bu ulvi duyguları yaşatan çocuklarla yaşanan olumlu münasebet ne oluyor da çocuk dünyaya geldikten ve sorunlar baş göstermeye başladıktan sonra sona eriveriyor. Ve en ufak bir sorunda, (ki çoğu zaman sorun kapsamında değerlendirilmeyen davranışlar ebeveynin sabırsızlığı nedeniyle sorunmuş gibi görünüyor). Yaşadığı bütün o güzel duyguları unutup, öfke kaynağı haline gelebiliyor. İsterseniz ebeveyn oluşunuzun size kazandırdıklarını şöyle birkaç maddede toparlamaya çalışalım.

EBEVEYNLİĞİN BİREYE KAZANDIRDIKLARI

★ Her şeyden önce bireyin ve özellikle de anne olacak bireyin ruhundaki pozitif duygu ve davranışlar harekete geçer.

★ Birey ebeveynlik ile kazandığı bu duyguları deforme etmeyecek olursa bu duygular sebebiyle bireylerin hayata bakış açıları olumlulaşır ve bu da hayattaki bireysel başarılarına ve mutluluklarına kaynaklık eder.

★ Çocuk sahibi olma eşler için kuvvetli bir ortak paydadır. Eşler arası münasebet için tek şart değildir. Fakat diyaloğun kuvvetlenmesinde önemli bir paya sahiptir.

Şayet çocuklarınız yanınızdaysa hemen şimdi, değilse eve gidip onları gördüğünüz an lütfen bir düşünün. Ve sonra size böyle güzel ve faydalı bir armağan verdiği için önce verene teşekkürlerinizi sunun ve sonra da bu armağana zarar vermeden ve deforme etmeden bakın. Ve çocuklarımızın hangi yaşta olurlarsa olsunlar bize ihtiyaçları olduğu gibi bizlerin de hangi yaşta olursak olalım onlara ihtiyacımız olduğunu unutmayalım. Başlığımızı tekrarlamak gerekirse:
"ANA-BABALIK DUYGULARINI YAŞAMAK İÇİN ÇOCUKLARIMIZA İHTİYACIMIZ OLDUĞUNU UNUTMAYALIM."

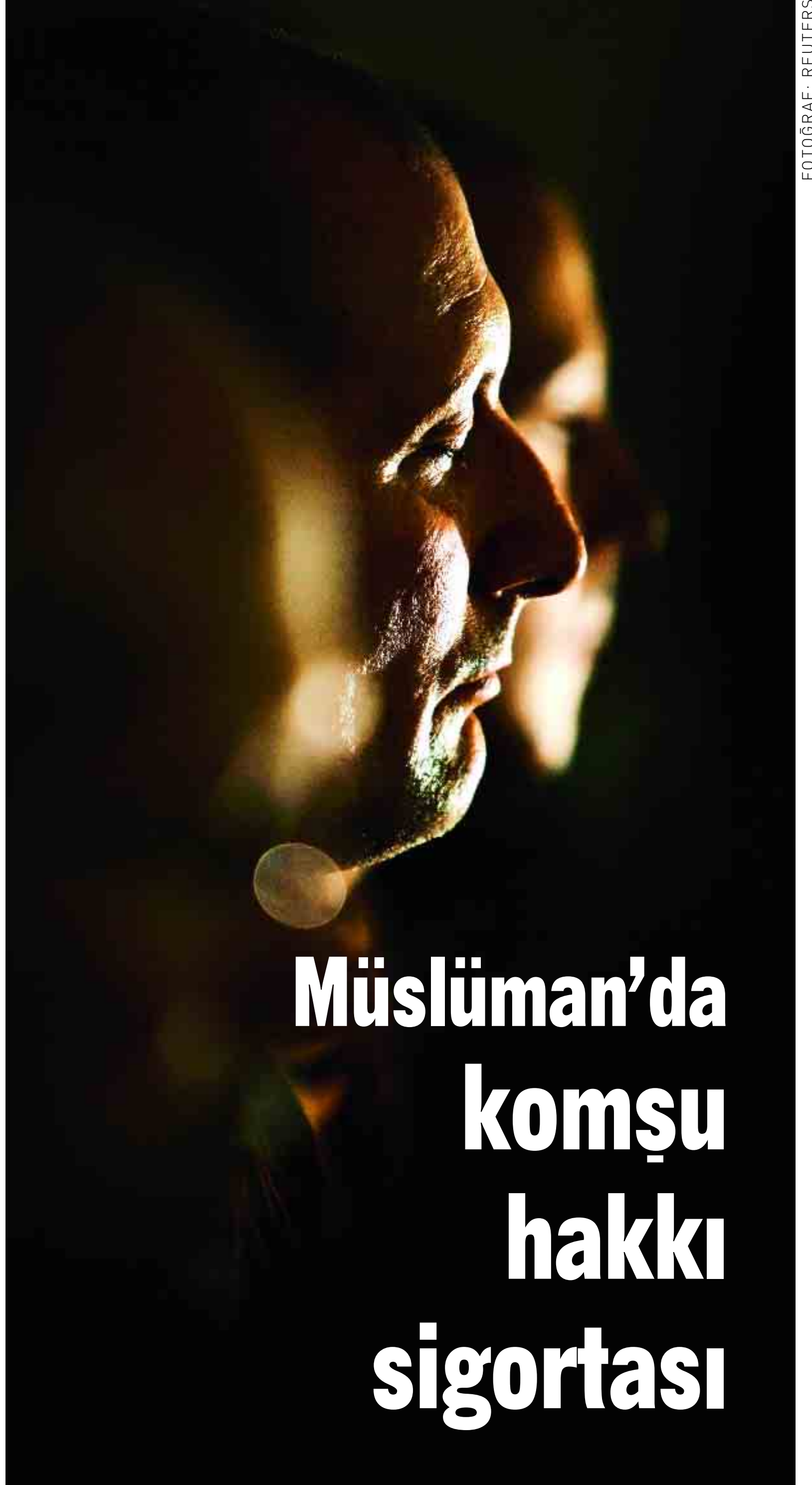
★ İlk günlerden itibaren yaptığı hemen her yeni davranış ebeveyn için yeni bir mutluluktur. Bu denli küçük olmasına rağmen ebeveyni bu yeni davranışlar kadar mutlu eden neredeyse ikinci bir şey yoktur.

★ Çocukla birlikte aile içinde düzen ve disiplin oluşumu sağlanır.

★ Ebeveynlik ile yeni bir rol sahibi olan birey bu rolüne zorunluluk değil de güzellik olarak bakabilirse çocukla birlikte geçirilen dakikalar (çocuk ne kadar gürültü yapsa da) birey için rahatlama seansları olur.

★ Ebeveynlik bireyin olgunlaşma sürecine katkı sağlar.

Hazret-i Peygamber: "Cebrâil bana, dâimâ komşu hakkını tavsiye ederdi. Hattâ ben, ölünce (komşularımın) malımdan mîrâs alacaklarını zannetmiştim!.." (Buhârî, Edeb,28) buyurmuşlardır. Bu anlamda komşu komşunun neredeyse akrabası gibidir.

FOTOĞRAF: REUTERS

Müslüman'da komşu hakkı sigortası

■ **AHMED ŞAHİN**

Kafa ve gönüllere İslâm'ın ışık tuttuğu devirlerde insanlar daha mutlu ve umutluydular. Geleceğe hep umutla bakıyor, istikballerinden hiç endişe etmiyorlardı. Çünkü hayatta başlarına gelebilecek herhangi bir sıkıntı ve zorluğu karşılamada yalnız değillerdi. Birlikte yaşadıkları komşuları vardı. Şayet bir yokluk ve zorlukla karşılaşacak olurlarsa komşuları hep birlik olur, olayı beraber göğüsleyerek çare bulur, kolayca çözerlerdi.

Hatta böylesine bir komşuluk anlayışı bir bakıma komşuluk sigortasıydı. Her komşu ötekinin derdiyle yakından ilgilenir, geriden incelemeye aldığı komşusunun maruz kaldığı zorluğu, sıkıntıyı birlikte kolayca çözerlerdi. Bundan dolayıdır ki komşu hak-

kı konusunda şu tarif oldukça dikkat çekmiş, ibretle söylenegelmiştir. Deniyor ki:

- Komşunun kusurunu arayıp açıklamak görev değildir. Ama ihtiyacını araştırıp çare bulmak bir görevdir.

Müslüman'ın komşusuna karşı böylesine bir görev hissi duyması, ilk Müslümanlarda gördükleri yardım ve dayanışmadan kaynaklanmıştır.

Bu hususta Rasûlullah'ı bir gölge gibi takip eden Hazreti Ali Efendimiz'den gelen bir örnek vardır ki, dünya durdukça duracak, insanlar da bu örneği okudukça okuyacak, hep ibret alıp hayret duyacaktır.

İsterseniz olayı özetleyerek sunayım sizlere.

Öyle ümit ediyorum ki, okuyunca, siz de benim gibi hayretle düşünecek, takdirle tefekküre dalacaksınız.

Son devrin İslâm hukukçusu Ömer Nasuhi Bilmen'in Osmanlıca eseri (Amelî ve Nazarî İslâm Ahlakı) kitabından özetliyorum tarihî olayı. Şöyle cereyan eder:

Komşu hakkı konusunda Rasûlullah'tan çok tenbih almış olan Hazreti Ali Efendimiz'in kapısını bir gün biri çalar. Hemen koşup kapıyı açınca komşusunu karsısında görüp buyur eder. Ne var ki komşunun içeriye girmeye niyeti yoktur. Çünkü titrek sesle derdini anlatmaya çalışmaktadır. Der ki:

- Birine borcum vardı, gününde ödeyemedim, şimdi de sert sözlerle istiyor alacağını. Lütfetseniz de bir miktar yardımda bulunsanız, borcumu ödesem.

Hemen elini cebine atan Rasûlullah'ın damadı, komşusuna istediği parayı hiç tereddüt etmeden verir. Komşu da hayır dua ederek alıp uzaklaşır. Ancak bundan memnun olması gereken Hazreti Ali'de beklenen görülmez de başlar gözyaşı döküp ağlamaya.

Bu defa merak eden hanımı sormaktan kendini alamaz da der ki:

- Sevineceğin yerde üzülüyorsun. Halbuki komşunun ihtiyacını karşıladın, görevini yerine getirmiş oldun.

- Hayır, görevimi tam yerine getirmedim, diyen Hazreti Ali Efendimiz, tarihe geçecek şu yorumu yapar:

- Şayet ben komşuma karşı görevimi tam yapacak olsaydım o bana gelmeden önce ben ona gidecektim. İhtiyacını o istemeden ben verecektim. Demek ki ilgilenmemişim, günlerce ihtiyaç içinde kıvranmış, nihayet kendi ayağıyla gelip istemek zorunda kalmış. Bu, ağlanacak bir ihmaldir.

Ne dersiniz böyle komşuluk anlayışına? İslâm, komşuları birbirine böyle mi sigortalamış? Hayatın zorluklarına böyle mi karşı koyuyorlarmış? Zaman olur ki hayali cihan mı değer?

Ne muhteşem sosyal dayanışma anlayışı bu.

İslam medeniyetini ayağa kaldıran anlayışın temelinde sosyal dayanışma duygusu vardır.

FOTOĞRAF: TURGUT ENGİN

Secde uzaklardan eve dönüş gibidir. Secde teslimiyetin, O'na rabtolmanın, yalvarmanın, yakarmanın, kapısının önünde gözyaşı dökmenin remzidir. Tesbihlerse zikrimizin şahitleridir.

■ ABDULLAH AYMAZ

Tesbih deyip geçmeyelim

Bir okuyucumuz, Belçika'da Fransızca kursuna devam ederken, namaz tesbihatının dışında pek cebinden çıkarmadığı tesbihini, farkında olmadan eline alınca, yanında bulunan kurs öğrencisi bir İspanyol genç "Siz Müslüman mısınız? Elinizde bir tesbih görüyorum. Ben, bana İslamiyet'i anlatacak birisini arıyordum." demiş.

Böylece adımını yeni bir dünyaya atmıştır.

Kolombiya'ya giden bir okuyucumuz da ticari işleri için üst seviyede bir kişiyle görüşürken gayri ihtiyari elini cebine atıp tesbihini çıkarıp çekmeye başlıyor. O kişi okuyucumuza niçin tesbih çektiğini soruyor. O da stres atmak için çektiğini söyleyince "Bu tesbihi bana verir misin?" diyor. Tesbihi verirken de ona "Ama bir şartı var. Lâ ilâhe illallah diye diye çekeceksiniz." diyor. "Lâ ilâhe illallah" deyip çekmeye başlayınca "Evet, hissediyorum!.." diyor.

Bir okuyucumuz da e-mail ile şöyle bir hatırasını göndermiş:

"On sene önce Manisa'dan komşumuz emekli imam Ahmet Balkan hocamdan dinlediğim bir hidayet hatırasını 'Güzel hatıralarınızı paylaşın ki unutulmasın.' ricanız üzerine yazıp gönderiyorum. Elli beş yaşlarında bir İsviçreli, bir gün trene biniyor, oturuyor. Karşısında bir kişi, halinden gayet mutmain bir şekilde elinde bir şeyle meşgul... Ne olduğunu anlamıyor, soramıyor da. Ama adamın bu hali ve o meşgul olduğu şey onu çok etkiliyor. Bu ruh haliyle durakta iniyor ve kalabalığa karışıyor. Bu arada bir bakıyor ki o çok merak ettiği adamın elinde gördüğü şey yerde karşısında duruyor. Hemen alıyor cebine atıyor. Tahmin etmişsinizdir ne olduğunu; bir tesbihtir bu. O günden sonra sürekli bu tesbihle ilgileniyor, oynuyor, gittiği her yere beraberinde götürüyor tesbihini İsviçreli. Öyle bağlanıyor ki tesbihine, ailesi de tuhaf karşılıyor artık bu bağlılığı. Gel zaman git zaman bir gün tesbih aniden ortadan kayboluyor. Yenisini nereden bulurum derdine düşüyor. Bu sefer İsviçreli, arıyor, soruyor, soruşturuyor. Arkadaşları 'Belki öyle bir şeyi Türklerin ibadet için gittikleri yerde bulursun.' diye tavsiye ediyorlar. İsviçreli de kalkıp geliyor bir gün mescidin birine, o esnada cemaat

namaz halinde. Arkada kenarda bekliyor, namaz bitince yaklaşıp hem tesbihi hem de orada eğilip, yere yatıp kalkıp ne yaptıklarını soruyor. Cemaat ve imam -rahmetli Ahmet Balkan- dilleri döndüğünce anlatıyorlar. Tesbih veriyorlar. İsviçreli de ilgileniyor. Cemaatten 'İstersen cuma günü gel, bizi izle.' diyorlar. Hocam da 'Gelirsen yıkanıp gel böylesi daha güzel olur.' diyor. Cuma oluyor İsviçreli tam söylenen vakitte mescidin kapısındadır: 'Yıkandım geldim.' diyor, oturup arkadan izliyor. Cuma namazı bittiğinde bizim cemaat için artık ikinci bayram yaşanacaktır. Çünkü İsviçreli hemen yanaşıp 'Karar verdim, ben Müslüman olacağım.' diyor. İsviçreli, cemaat, imam artık herkes sevinç içindedir. Fotoğraflarını bir görmelisiniz; hidayet bir insanın yüzüne ancak bu kadar güzel sinebilir. Herkes mutluluktan gözyaşları içinde. En çok da İsviçreli sevinçten gözyaşlarına boğulmuş. Herkesle sarmaş dolaş vaziyette görünüyor fotoğraflarda. Adeta yeniden doğmuş gibi. İsviçreli hemen Kelime-i Şehadet getiriyor ve adını Mahmut olarak değiştiriyor. İlk sorduğu şey, "Şimdi ne yapmam lazım?" oluyor. Ahmet hocam da sırasıyla abdesti, namazı, namaz sûrelerini, duaları, Kur'an-ı Kerim'i sonra zamanla da her şeyi öğretiyor. Anlattığına göre Mahmut her zaman tam vaktinde düzenli şekilde hiç aksatmadan gelmiş derslerine.

İlerlemiş yaşına rağmen kısa zamanda her şeyi de öğrenmiş ve hemen hayatına geçirmiş. Mesleği, belediye orkestrasında müzisyenlik olan Mahmut, yaklaşan emekliliğinde ilk iş olarak hemen hacca gitmeye hatta İstanbul'daki camileri gezmeye kadar planlamış. Öyle ki İspanya'da ölüm döşeğindeki yaşlı annesinin son dakikada Müslüman olmasına ve İspanya'daki annesinin evini camiye çevirmeye kadar birçok güzel işlere vesile olmuş bile..." Evet, bir tesbih deyip geçmeyelim.

Tesbih , ciddiyetin, vakarın sembolüdür. Yoksa, elde hoyrat külhanbeyi edasıyla sallanan, işi bitince öylesine savrulup atılabilecek bir şey değildir. Tesbihler, bizim Rabbimiz'le olan kavli yakınlığımızın şahitleridir.

FOTOĞRAF: REUTERS

S & R ikilisi

Bizler lise 2'den 3'e geçen 2 kız arkadaşız. Özel okulda ve özel bir yurtta kalıyoruz. Henüz genciz, hayatımızın baharındayız; ama bu hayattan sıkıldık. Her şey yapmacık, para endeksli, sevgi ve samimiyet fakiri. 2 haftada bir eve gidiyoruz, orada da üzülmesinler diye tiyatro yapıyoruz. Hayata küsmüş iki kişinin yardımlarınıza ihtiyacı var. Sıkı-lı-yo-ruz.

Dr. Can

Cici kızlar "Esenar",

1) Manga'nın "Bir Kadın Çizeceksin"ini henüz dinleyemedim. Umarım en kısa zamanda edinip dinlerim.

2) "Bilmediğimiz ve tahmin edemediğimiz şeylerden dahi hesaba çekiliyor ve kısıtlanıyoruz" demişsiniz. Haklısınız aslında. Biz büyükler; bir zamanlar 17 yaşında küçüklerdik ve yurtta kalırdık. Sizin cümlelerinizi aynen dillendirirdik. Sonra? Sonra büyüdük, o yurt, yuva ve okulların başına geçtik ve ne olduysa oldu biz de kısıtlamaya başladık. Ya o zamanki şikayet eden bizler haksızdık, ya şimdi kısıtlayan biz büyükler haksızız... Ama Habil mi Kabil'i, Kabil mi Habil'i bilmiyorum bu iş ta başlangıçtan beri süregeliyor..

3) Hep beynimiz % 10 çalışıyor deriz; ama bence bu oran yeterli, gerisi "öteki yurtta" çalışacak anlaşılan. Ama esas % 10 çalışan bence kalplerimiz. Bu dünya sevgi dünyasıdır. Kalplerimiz % 100 hatta % 1500 çalışmalı ki Habil-Kabil olayı kabil olmasın. Huzur, mutluluk, güven ortamı olsun.

4) Sizi kısıtlıyoruz güzel kalpli kızlarım. Çünkü sizi sevmiyoruz ve sizlere asla güvenmiyoruz. Bizler falaka yiyerek büyüdük, dua edin size atmıyoruz. Çünkü hepiniz potansiyel tehlikesiniz, doğuştan zincirlenesi canavarlar olarak doğdunuz. 17 yıl sizi biz yetiştirmedik! Siz mağaradan çıkıp geldiniz. Sevgiyi, ilgiyi, şefkati hak etmiyorsunuz!

ŞİMDİ DE GÖZLÜĞÜMÜ DEĞİŞTİRİYORUM

5) Her kurum en iyi, en başarılı olmak için birtakım kurallar koyar. Bunlar gerekli ve doğru kurallardır. Ancak baştakiler buna bir nebze sevgi, şefkat ve dostluk katmalılar. Gece gözü yaşlı bir öğrencinin yanında onunla birlikte ağlamalı, harçlığı biten bir öğrenciyi kantinde tespit edip "Maaşımı yeni aldım. Sana bir çay simit ısmarlayayım. Sonra da sen bana ısmarlarsın." demeliler. Dünyanın en şefkatli insanı (aleyhissalatü vesselam) "Allah senin kalbinden merhameti aldıysa ben ne yapabilirim ki?" diyor.

BENDEN DERMAN İSTEMİŞSİNİZ

Size derman olur mu bilmem; ama ben hep şöyle düşünürüm;

- Evim de bir toplantı, yemek ya da sohbet sonrası temizlik için saatlerce uğraşıyorsam "Çok arkadaşım ve dostum var demektir".
- Zor da olsa faturalarımı ödeyebiliyorsam "bir işim var demektir".
- Pantolonum biraz sıkıyorsa "aç kalmıyorum demektir".
- Gölgem beni izliyorsa, "güneş ışığı görüyorum" demektir.
- İşyerimin yolunu uzun buluyorsam "yürüyebiliyorum demektir".
- Hükümeti eleştirebiliyorsam "konuşma özgürlüğüm var demektir".
- Doğalgazı ödeyebiliyorsam "ısınıyorum demektir".
- Yığınla yıkanacak ve ütülenecek varsa "çok giyeceğim var demektir".
- Nefes alıyorsam "yaşıyorum", akşam eve yorgun argın geliyorsam "bugün üretken olmuşum demektir".
- "Ve tüm bunların farkındaysam mutluyum demektir" diyor ve Allah'a teşekkür ediyorum.

Zira O'nu tanıyan
Yurtta da kalsa bahtiyardır
Ama tanımayan
Saraylarda da olsa mutsuzdur. ÖSS'de başarılar...

Koş Zuhal koş

Zuhal - 61
19 yaşındayım. Spor akademisindeyim. Dindarım. Küçüklüğümde Karadeniz'in şirin bir kasabasında çok oynayan, yüzen, koşan bir kızdım. Atletik bir yapım vardı. Lisede önce Süreyya abla, sonra da Elvan'ı kendime örnek aldım ve çok koştum. Şimdi akademideyim; ama üzerimde bir ölü toprağı var sanki. Hem beklentilerim hem de ayaklarım küf tuttu. Tavsiyeleriniz.

Dr. Can
"Afrika'da her sabah bir ceylan uyanır...
En hızlı aslandan daha hızlı koşması gerektiğini,
Yoksa ona yem olup öleceğini bilir.
Afrika'da her sabah bir aslan uyanır...
En yavaş ceylandan daha hızlı koşması gerektiğini,
Yoksa açlıktan öleceğini bilir...
ASLAN YA DA CEYLAN OLMANIZIN ÖNEMİ YOK. YETER Kİ, HER SABAH KALKTIĞINIZDA KOŞMANIZ GEREKTİĞİNİ BİLİN."

Sevgili Zuhal kızım. Bu bir Afrika atasözüdür. Şimdi sana soruyorum:
- İyi bir koşucu olmak istiyor musun?
- Bunun için neler yapman gerektiğini biliyor musun?
- Bunları NİÇİN yapman gerektiğini biliyor musun?
- İstersen NASIL yapacağını biliyor musun?
- Yapmakla NELER KAYBETTİĞİNİ biliyor musun?
- Yaparsan NELER KAZANACAĞINI biliyor musun?
- O halde seni durduran ne? Ayaklarına pranga takan olmadığına göre bu durum ancak motivasyon eksikliği ve ataletle açıklanabilir. Bunu kırmak için yukarıdaki Afrika atasözünü iyi bellemeli ve hayatta kalman ve başarılı olman için koşman gerektiğini bilmelisin.

Unutma;
"En güzel deniz, henüz gidilmemiş olanıdır.
En güzel çocuk henüz büyümedi,
En güzel günlerimiz henüz yaşamadıklarımız,
Ve sana söylemek istediğim güzel söz
Henüz söylememiş olduğum sözdür"

O SÖZÜ ŞİMDİ SÖYLÜYORUM
"EN GÜZEL ATLET
EN HIZLI ATLET
EN ZEKİ ATLET
EN AHLAKLI ATLET
ZUHAL KIZIM;
SEN OLACAKSIN"

DR. CAN

Canım babama!

E.D. - Ankara

Biliyorum bu mektubu aldığında bana kızacaksın. Ama ne yapayım bu benim için bir alışkanlık oldu. Sıkıntılarımı yalnız sana yazabiliyorum. Biliyor musun babası senin kızın küçükken de yalnızdı, gençliğe adım attığım bu günlerde de. Korkarım ömür boyu da böyle sürecek. İnsanlara güvenemiyorum babası, onları sevemiyorum. Her gün onlardan, hayallerimden ve umutlarımdan biraz daha uzaklaşıyorum.

Canım babam... Senin kızını bu şekilde ölmüş babasına dert yanıp mektup yazdığını görseler herhalde deli derlerdi. Ama sen de biliyorsun ki, kızın deli değil. Sadece güven&sevgi özürlü. Bir parça insanlara güvense hiç mektup yazar, zarfa koyar ve mezarında babasını rahatsız eder miydi? Hiç tanımadığım ve çok sevdiğim babası... Sana olan özlemimi yine sana anlatıyorum. Çünkü bir tek sen beni usulca ve sessizce dinliyorsun. Sanki hep yanımdaymışsın, gözlerimin yaşını hep silenmişsin gibi. Sahi evimize geliyor musun babası? Eğer ara sıra uğruyorsan lütfen yanıma gel, otur. Saçlarımı okşa ve alnımdan öp beni. Ellerinle kalbime dokun. Sen dokun ki, hiç kimsenin henüz dokunmadığı o kalbin acıları dinsin, boşluğu dolsun ve huzur bulsun.

Babası, aramızdan ayrılışın dünyamızı her gün biraz daha karartıyor, yaşamı dayanılmaz kılıyor. Yerine hiçbir şeyi koyamıyorum. Her sevgide seni arıyor, her yerde gözlerini görüyorum. Sevgini, şefkatini, merhametini hissetmek istiyorum her an.

Tek umudum ve tek duam, cennette seninle birlikte olmaktır. Hani Rabbimiz bu dünyada kullarına vermediklerini ahirette verirmiş ya. Fazlasıyla tattırırmış ya. Ben de dilimden düşürmediğim dualarımla yalvarıyorum ki orada seni tadayım, duyayım ve sana doyayım...

Bulutlardan ve yıldızlardan kızını gözetleyen babaya yazılan mektubun ancak bu kadarını yani daha az gözyaşı yüklü bölümünü yazabildim... Melek kızım E.D'nin yaşamış olduğu ıstıraplarını tekrar hatırlatmamak maksadıyla mektubu sonlandırdım. Bir şekilde elimle E.D'min ağzını kapatarak "sus artık sus güzel kızım, yoksa Dr. amcanın bu yaralı kalbi daha fazla dayanamayacak." dedim.

Keşke bir kereliğine dahi olsa kollarımı Ankara'ya uzatabilseydim. Onun yerine seni alnından öpüp, saçlarını okşayabilsem, sıkı sıkıya sarılabilseydim. Dudaklarından dökülen 'Babası sen mi geldin?' sözlerini duyabilseydim. Benim için öteler için bir azık olurdu.

Ama bir kez de olsa, adres yanlışlığı da olsa, mezarı başında yazdığın bir mektubu Can babaya göndermiş olman beni çok mutlu etti. Umarım manevi Can babaya bir mektup da olsa yazdığın gibi bir de dua edersin.

Güzel kızım... Allah'a kanatlanan baban ister bulutların arasından seni görsün, ister senden haber alsın, isterse seni hissetsin. Ama ne olursa olsun senin hayata küsmeni, güvenini yitirmeni, umutlarını kaybetmeni, her şeyi boş verip, tırnaklarınla savaşmayı bırakmanı istemiyor inan bana. Çalış, oku, inançlarını yaşa, kalbini umutla ve ışıkla doldur. Yüzüne de içindeki ışık yansıyacak ve işte o zaman babası gülümseyecekti...

Haydi E.D. sen de güneş gibi, her şeyin bittiği, acının içimizi yırttığı, acımasız bir pas gibi yalnızlığımızı beslediği gecenin en karanlık anında doğ ve gülümse... Can baba...

